

REPUBLIKA HRVATSKA
ŽUPANIJSKI SUD U ZAGREBU
Trg N. Šubića Zrinjskog 5

OPĆINSKI RADNI SUD U ZAGREBU		
2 PRIMLJENO		
neposr. poštom	02 -01- 2014	obično prepor.
u _____	prim. _____	pril. _____
pristojba _____	_____	kn _____

Poslovni broj 14 Gžr-348/12-3

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

I

RJEŠENJE

Županijski sud u Zagrebu, kao sud drugog stupnja, u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Branke Hriberski, kao predsjednika vijeća, Tatjane Radić kao člana vijeća i suca izvjestitelja i Ivice Veselića, kao člana vijeća, u parničnom predmetu tužitelja Ivana Hrvčića iz Velike Gorice, Braće Radića 8, protiv tuženoga Zračne Luke Zagreb d.o.o. iz Zagreba, Pleso bb, radi utvrđenja i isplate, odlučujući o žalbama stranaka, izjavljenima protiv presude Općinskog građanskog suda u Zagrebu, od 4. veljače 2009., poslovni broj Pr-2383/08-79, ispravljene rješenjem tog suda od 27. prosinca 2011., poslovni broj Pr-2383/08-94, te o žalbi tužitelja izjavljenoj protiv rješenja tog suda u Zagrebu, od 4. veljače 2009., poslovni broj Pr-2383/08-79, u sjednici vijeća održanoj dana 9. listopada 2013.,

presudio je

I. Odbija se žalba tuženoga kao djelomično neosnovana i potvrđuje presuda Općinskog građanskog suda u Zagrebu od 4. veljače 2009., poslovni broj Pr-2383/08-79, ispravljena rješenjem tog suda od 27. prosinca 2011., poslovni broj Pr-2383/08-94, u dijelu u kome se utvrđuje kao nedopušten otkaz kojeg je tuženi dao tužitelju odlukom od 26. veljače 2003. godine, te potvrdio odlukom od 14. ožujka 2003. godine, kojim je utvrđeno da radni odnos tužitelja kod tuženika nije prestao, te kojim se tuženome naređuje tužitelja vratiti na poslove odgovarajućoj njegovoj stručnoj spremi diplomiranog inženjera prometa (stavak I. izreke), kao i u dijelu u kome je naloženo tuženome s osnova naknade plaće isplatiti tužitelju iznos od 822.290,00 kn (stavak II. izreke).

II. Djelomično se uvažuje žalba tuženoga i preinačuje navedena presuda u dijelu u kome se naređuje tuženome vratiti tužitelja na rukovodeće poslove, što uključuje organizacione jedinice Novi putnički terminal, Sektor razvoja, održavanja i informatike, Sektor prometa i tereta, te Sektor prometa i putnika (stavak I. izreke) i sudi:

Odbija se zahtjev tužitelja da se tuženome naredi vratiti tužitelja na rukovodeće poslove, što uključuje organizacione jedinice Novi putnički terminal, Sektor razvoja, održavanja i informatike, Sektor prometa i tereta, te Sektor prometa i putnika.

III. Odbija se žalba tužitelja kao djelomično neosnovana i potvrđuje navedena presuda u odbijajućeg dijelu (stavak III. izreke).

riješio je

Ukida se rješenje Općinskog građanskog suda u Zagrebu od 4. veljače 2009., poslovni broj Pr-2383/08-79, te se predmet vraća istom sudu prvog stupnja na ponovni postupak.

Obrazloženje

Uvodno označenom presudom utvrđuje se kao nedopušten otkaz kojeg je tuženik dao tužitelju odlukama poblize opisanima u izreci pobijane presude, utvrđuje se radni odnos tužitelja kod tuženoga nije prestao, te se naređuje tuženome tužitelja vratiti na rukovođeće poslove odgovarajuće njegovoj stručnoj spremi diplomiranog inženjera prometa, što uključuje organizacione jedinice poblize opisane u izreci pobijane presude (stavak I. izreke).

Istom presudom naloženo je tuženome isplatiti tužitelju s osnova naknade plaće bruto iznos od 822,290,08 kn (stavak II. izreke), te je odbijen tužbenog zahtjeva kojim tužitelj traži da mu tuženi isplati iznos od 296.991,67 kn sa naslova isplate naknade za korištenje službenog automobila i mobitela, kojim traži da mu tuženi naknadi iznos od 50.000,00 kn s naslova naknade štete zbog diskriminacije, te kojim traži da se tuženome naloži putem oglasne ploča izvijestiti zaposlenike tuženoga o odluci ovog suda, te da se naloži tuženome uputiti javnu ispriku tužitelju i članovima sindikata kojim je tužitelj povjerenik zbog nanesene štete i narušenog ugleda kao i to da obavijest treba biti izvješena na svim oglasnim pločama najmanje 5 dana (stavak III. izreke).

Uvodno označenim rješenjem odbacuje se prijedlog tužitelja za određivanje privremene mjere od 29. travnja 2008. godine.

Protiv navedene presude žalbu je izjavio tuženi zbog svih razloga iz čl. 353. st. 1. Zakona o parničnom postupku - dalje u tekstu ZPP ("Narodne novine" br. 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 96/08, 123/08 i 57/11), te u dijelu u kome je udovoljeno tužbenom zahtjevu, sa prijedlogom da se ta presuda preinači, odnosno ukine.

Protiv odbijajućeg dijela navedene presude, kao i protiv navedenog rješenja žalbu je izjavio tužitelj zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, te zbog pogrešne primjene materijalnog prava iz čl. 353. st. 1. toč. 2. i 3. ZPP, sa prijedlogom da se ta presuda i to rješenje preinače.

U odnosu na žalbe stranaka izjavljene protiv pobijane presude, valja reći slijedeće.

Žalbe stranaka su djelomično osnovane.

Na žalbu tuženoga, valja reći slijedeće.

Udovoljujući zahtjevu tužitelja da se odluke o otkazu tuženoga utvrde nedopuštenima, da se utvrdi da radni odnos tužitelja kod tuženoga nije prestao, te da se naredi tuženome da tužitelja vrati na poslove odgovarajuće njegovoj stručnoj spremi diplomiranog inženjera prometa, kao i u dijelu u kome je tuženome naloženo s osnova naknade plaće isplatiti tužitelju iznos od 822.290,00 kn, sud prvog stupnja u skladu je s odredbama ZPP-a proveo raspravu i sastavio pobijanu presudu, pa se prema tome u tom dijelu nije ostvario žalbeni razlog bitne povrede odredaba parničnog postupka. Obzirom na žalbene navode istaknute za taj žalbeni razlog treba reći da je sud valjano i u skladu sa stanjem spisa dao razloge, pa između stanja spisa i datih razloga nema nesklada.

Sud prvog stupnja utvrđuje sve činjenice koje su potrebne za donošenje odluke u ovom pobijanom dijelu, no je na temelju tih činjenica izveo pogrešan zaključak da tužitelj u vrijeme donošenja odluke o otkazu nije bio sindikalni povjerenik.

Pri tome među strankama nije sporno da je tužitelju otkazan ugovor o radu redovitim poslovno uvjetovanim otkazom ugovora o radu pobliže opisanim odredbom čl. 106. st. 1. alineja 1. Zakona o radu – dalje u tekstu ZR "Narodne novine" br. 54/95 i 65/95 – pročišćeni tekst), sa ponudom izmijenjenog ugovora o radu u smislu odredbe iz čl. 114. ZR, koju ponudu je tužitelj prihvatio, te da on i dalje radi kod tuženoga na radnom mjestu samostalnog stručnog savjetnika u prometu.

Prije svega valja reći da odredba iz čl. 181. ZR-a, regulirajući pravo sindikata da samostalno odlučuje o načinu njegovoga zastupanja kod poslodavca, predviđa sindikalnog predstavnika i sindikalnog povjerenika.

Odredbom st. 6. istog članka određeno je da sindikat mora obavijestiti poslodavca o imenovanju sindikalnog predstavnika, odnosno sindikalnog povjerenika, no tom odredbom nije propisano da obavijest mora biti učinjena u određenom obliku a nije određen ni rok do kada je sindikat dužan o tome obavijestiti poslodavca.

Nadalje, iz odredbe čl. 182. st. 1. ZR-a proizlazi da se sindikalnim povjerenikom smatra osoba koja je zaposlena kod poslodavca, dočim bi sindikalni zastupnik bila osoba koja zastupa sindikat iako nije kod poslodavca zaposlena.

Već sama činjenica što je tužitelj istovremeno bio i zaposlenik tuženoga upućuje na zaključak da Odluka sindikata o imenovanju osobe ovlaštene za zastupanje od 21. veljače 1996. godine (list 17 spisa), predstavlja i njegovu odluku da upravo tužitelj bude sindikalni povjerenik.

Nije, inače, logično da bi sindikat tužitelja ovlastio za zastupanje, ukoliko on ne bi bio i sindikalni povjerenik, pri čemu iz provedenih dokaza nije razvidno da bi netko drugi bio u to vrijeme imenovan za sindikalnog povjerenika.

Nadalje, iz dopisa tuženoga od 19. travnja 1996. godine (list 105 i 106 spisa), te od 24. siječnja 1997. godine (list 107 spisa) proizlazi da se je tuženi tim dopisima obraćao tužitelju kao sindikalnom povjereniku.

Konačno, i punomoć SZZLH-a od 28. veljače 2003. godine, izdana tužitelju samo dva dana nakon što je donijeta odluka o otkazu ugovora o radu nedvojbeno govori u prilog zaključku da je tužitelj u vrijeme otkazivanja bio sindikalni povjerenik u kojoj punomoći se navodi da je tužitelj tu dužnost obavljao od osnivanja tog sindikata 1996. godine.

Napose, iz članka 142. st. 4. Kolektivnog ugovora, na koji se u razlozima pobijane presude poziva sud prvog stupnja, proizlazi da punomoć kakva je izdana tužitelju 28. veljače 2003. godine služi za identifikaciju upravo sindikalnog povjerenika.

Stoga, sama okolnost da je punomoć izdana dva dana nakon što je tužitelju otkazan ugovor o radu, uz ostalu dokumentaciju koja upućuje da je tužitelj i u vrijeme otkazivanja bio sindikalni povjerenik, nije relevantna za utvrđivanje ove sporne činjenice.

Dakle, po stanovištu ovog višeg suda, tužitelj je dokazao da je u trenutku otkazivanja bio sindikalni povjerenik, slijedom čega tuženi njemu nije mogao otkazati ugovor o radu bez prethodne suglasnosti sindikata, sukladno odredbi iz čl. 182. st. 1. ZR-a.

Pri tome ovaj viši sud ne može prihvatiti razloge tuženoga istaknute u tijeku prvostupanjskog postupka kojima obrazlaže učestalo obraćanje tužitelju u određenim slučajevima kao sindikalnom povjereniku.

Dakle, iz dokaza provedenih u tijeku prvostupanjskog postupka nedvojbeno proizlazi da je tuženi bio i obaviješten da je tužitelj od strane sindikata bio postavljen na mjesto sindikalnog povjerenika.

Kraj nesporne činjenice da tuženi prije otkazivanja tužitelju nije pribavio suglasnost sindikata, već samo iz tog razloga je Odluka o otkazu bila nedopuštena.

Stoga ovaj viši sud nije razmatrao i drugi razlog nedopuštenosti otkaza naveden u pobijanoj presudi (ne postojanje opravdanog razloga) kao i žalbene navode vezane uz taj razlog.

Obzirom na izloženo osnovan je zahtjev tužitelja da se kao takova odluka utvrdi, da se utvrdi da radni odnos tužitelja kod tuženoga nije prestao, te da se tuženome naloži da tužitelja vrati na rad na poslove koje odgovaraju njegovoj stručnoj spremi diplomiranog inženjera prometa.

Pravilno je, stoga, sud prvog stupnja primijenio materijalno pravo a kada je takovom zahtjevu tužitelja udovoljio.

Pri tome okolnost da je tuženi tužitelja vratio na posao no temeljem odluke o izmijenjenim uvjetima koju je tužitelj prihvatio, ne dovodi u pitanje zakonitost pobijane presude u ovom pobijanom dijelu budući da upravo takovu stipulaciju izreke predviđa odredba čl. 115. st. 1. ZR-a, kad sud utvrdi da otkaz poslodavca nije dopušten.

Protivno žalbenim navodima, sud prvog stupnja pravilno je utvrdio činjenično stanje a kada je kao iznos naknade plaće tužitelju osnovanim utvrdio upravo zahtijevani iznos.

Pri tome je taj sud pravilno o toj visini cijenio na temelju samih podataka tuženoga o iznosima plaća kroz sporno razdoblje za usporedno radno mjesto (radno mjesto za koje tužitelj smatra da mu pripada) i plaće koju on prima na sadašnjem radnom mjestu (plaća koju tužitelj dobiva temeljem ugovora o radu kojeg je potpisao prilikom otkazivanja ugovora o radu od 2. travnja 1996. te anex od 1. ožujka 2001. godine.

Budući je tužitelj upravo na tako dobivenim podacima odredio svoje potraživanje glede visine naknade plaće a na koju ima pravo u smislu odredbe iz čl. 85. st. 3. ZR-a, to žalitelj neosnovano takovom obračunu plaće prigovara.

Zbog istog razloga nisu osnovani žalbeni navodi prema kojima, bez provođenja knjigovodstvenog vještačenja, sud prvog stupnja ne bi mogao utvrditi činjenično stanje glede visine zahtijevanja tužitelja s naslova naknade plaće.

Pravilno je, stoga, sud prvog stupnja primijenio materijalno pravo a kada je i ovom zahtjevu tužitelja kao osnovanom udovoljio.

Na žalbu tužitelja izjavljenu protiv pobijane presude, valja reći slijedeće.

Prethodno pouzdano utvrdivši da tužitelj nije koristio službeni automobil, te službeni mobitel nakon što je njemu otkazan ugovor o radu, sud prvog stupnja pravilno je primijenio materijalno pravo a kada je odbio zahtjev tužitelja da mu tuženi isplati naknadu za takovo korištenje navedenih predmeta.

Pri tome treba reći da troškovi korištenja automobila, te mobitela od strane radnika padaju na teret poslodavca, te oni ne predstavljaju dodatak na plaću, naknadu koje radnik može zahtijevati kada se utvrdi da je otkaz ugovora o radu nedopušten.

Nadalje, prethodno pouzdano utvrdivši da se u postupanju tuženoga prilikom otkazivanja tužitelju ugovora o radu ne stječu obilježja diskriminacije predviđene člankom 2. ZR-a, sud prvog stupnja pravilno je primijenio materijalno pravo a kada je odbio zahtjev tužitelja da mu tuženi s tog naslova naknadi štetu.

Pri tome je sud prvog stupnja pravilno zaključio da otkazivanje ugovora o radu samo po sebi ne predstavlja diskriminaciju radnika koju predviđa citirana zakonska odredba, niti u slučaju kada je otkaz ugovora o radu nedopušten, budući je radniku za takav otkaz osigurana radnopravna zaštita.

Nadalje, odredbe ZR-u ne predviđaju obvezu poslodavca na vlastitoj oglasnoj ploči obavještavati zaposlenike o sudskim odlukama donesenim u radnopravnim sporovima u kojima sudjeluje, a ne predviđaju niti njegovu obvezu bilo kome se ispričavati zbog eventualne štete uzrokovane narušenim ugledom radnika u vezi donošenja nedopuštenog otkaza ugovora o radu.

Pravilno, je stoga, sud prvog stupnja primijenio materijalno pravo a kada je odbio tužitelja koji je uperen na nalaganje tuženome gore navedenih radnji.

Zbog svega navedenoga u navedenim pobijanim dijelovima žalbe stranaka nisu uvažene već je presuda suda prvog stupnja, temeljem odredbe iz čl. 368. st. 1. ZPP-a, potvrđena kao zakonita.

U odnosu na žalbu tuženoga, valja reći i slijedeće.

Osnovano žalitelj ističe da se njegova obveza u slučaju nedopuštenog otkaza ugovora o radu iscrpljuje u vraćanju tužitelja na poslove koji odgovaraju stručnoj spremi radnika te da je autonomno pravo poslodavca da odluči na koje će poslove radnik biti vraćen.

Pri tome treba reći da predleži obveza poslodavca da vrati radnika na radno mjesto za koje nije propisana manja plaća od one koje je primao na prijašnjem radnom mjestu.

Obzirom na izloženo, sud prvog stupnja pogrešno je primijenio materijalno pravo a kada je naložio tuženome tužitelja vratiti na rukovodeće poslove u sektorima поближе opisanim u izreci pobijane presude, budući da takova obveza tuženoga u slučaju vraćanja tužitelja na posao nema zakonskog uporišta.

Zbog navedenoga je valjalo u ovom pobijanom dijelu preinačiti presudu suda prvog stupnja, temeljem odredbe iz čl. 373. toč. 3. ZPP-a, te suditi kao u izreci ove presude.

Na žalbu tužitelja izjavljenu protiv pobijanog rješenja, valja reći slijedeće.

Donoseći pobijano rješenje sud prvog stupnja počinio je bitnu povredu odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. toč. 11. ZPP-a, jer to rješenje ima nedostataka zbog kojih se ne može ispitati.

Naime, u konkretnom slučaju nije bilo mjesta primjeni odredbe iz čl. 333. st. 2. ZPP-a, budući da tim Zakonom nije propisana primjena navedene odredbe na rješenja donesena u parničnom postupku, što je razvidno iz odredbe čl. 347. ZPP-a.

Nadalje, za odbacivanje prijedloga za donošenje privremene mjere nije bilo ni inače zakonskih pretpostavki.

Naime, sukladno odredbi iz čl. 294. st. 3. Ovršnog zakona - dalje u tekstu OZ ("Narodne novine" br. 57/96, 29/99, 173/03, 194/03, 151/04 i 88/05), rješenje o određivanju privremene mjere ima učinak rješenja o ovrsi.

Analogno citiranoj zakonskoj odredbi, prijedlog za donošenje privremene mjere ima značaj prijedloga za ovrhu koji se ne može odbaciti iz razloga koji su navedeni u pobijanom rješenju, već samo iz razloga predviđenih odredbom čl. 35. st. 3. OZ-a.

Ukoliko, pak, sud prvog stupnja smatra da prijedlog tužitelja za donošenje privremene mjere nije osnovan, tada je o istome valjalo meritorno odlučiti a ne odbacivanjem prijedloga, pozivanjem na neodgovarajuću zakonsku odredbu.

Već sama počinjena bitna povreda odredaba parničnog postupka dovela je i do nezakonitosti pobijanog rješenja.

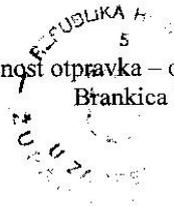
Zbog navedenoga je valjalo, temeljem odredbe iz čl. 380. toč. 3. ZPP-a, ukinuti pobijano rješenje i predmet vratiti istom sudu na ponovni postupak.

U nastavku postupka sud prvog stupnja ponovno će odlučiti o prijedlogu tužitelja za izdavanje privremene mjere.

U Zagrebu 9. listopada 2013.

Predsjednik vijeća:
Branka Hriberski, v.r.

Za točnost otpisatka – ovlašteni službenik:
Brankica Fogec

A handwritten signature in black ink, appearing to be 'BFogec', written over the typed name 'Brankica Fogec'.